Τα παιδιά μας χρειάζονται πρώτα παιδεία και ύστερα εκπαίδευση (Χρίστου Παντελίδη, Φιλόλογου, τ. πρώτου λειτουργού Εκπαίδευσης Κύπρου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 16 Απριλίου, 2010

Πολύ καλά μας τα είπε τελευταία η επίτροπος Προστασίας Δικαιωμάτων του Παιδιού με αφορμή τα διάφορα περιστατικά παραβατικής συμπεριφοράς μαθητών σε σχολεία Μέσης Εκπαίδευσης: «Ένα παιδί που εκδηλώνει ακραίες αντικοινωνικές συμπεριφορές εκφράζει την αποτυχία της Πολιτείας» (Φιλελεύθερος, 2 Μαρτίου 2010). Επηρεασμένοι από τη ραγδαία ανάπτυξη της τεχνολογίας, την εμφάνιση νέων επαγγελμάτων και εξειδικευμένων κλάδων, αλλά και επαρμένοι από το νεοπλουτισμό μας, ρίξαμε ως κοινωνία και ως Πολιτεία όλο το βάρος στην εκπαίδευση των παιδιών μας, ώστε αυτά να μπορούν να αντιμετωπίζουν τις νέες προκλήσεις και να αντεπεξέρχονται στις απαιτήσεις του 21ου αιώνα (και τελευταίου τύπου κινητά έχουν τα παιδιά μας και facebook έχουν, και τι δεν έχουν). Πραγματικά, πόση ρητορική αναπτύχθηκε από όλους μας τα τελευταία χρόνια σχετικά με το θέμα αυτό; Ασχοληθήκαμε με πολλά ερωτήματα, δώσαμε λύσεις σε προβλήματα, πήραμε μέτρα, φτιάξαμε υποδομές, εκσυγχρονίσαμε το ένα, βελτιώσαμε το άλλο, πήραμε και δώσαμε τόσα φώτα και «να μας τόσο μωροί όσο και πρώτα», όπως θα έλεγε και ο γνωστός φιλόσοφος Γκαίτε. Ένα ερώτημα όμως δεν μπορέσαμε ακόμα νααπαντήσουμε. Τι χρειάζεται σήμερα η κοινωνία μας; Μόνο εξειδικευμένους εργάτες, δραστήριους επιχειρηματίες, άρτια καταρτισμένους επιστήμονες, τεχνολογικά ενημερωμένους πολίτες; Απαραίτητοι και χρήσιμοι ασφαλώς όλοι αυτοί. Όμως πολίτες πνευματικά καλλιεργημένους και αληθινούς ανθρώπους δε χρειαζόμαστε σήμερα; Όλοι οι πιο πάνω δεν πρέπει να είναι πρώτα άνθρωποικαι μετά αυτό που είναι; Είναι γνωστό ότι «πάσα επιστήμη χωριζομένη αρετής» δεν είναι τίποτα.

Ξεχάσαμε εντελώς το «ως χαρίεν άνθρωπος, όταν άνθρωπος ή». Ενθουσιασμένοι λοιπόν από τη σύγχρονη πρόοδο και παρασυρμένοι από τη δόξα, τον πλούτο και την ξιπασιά μας, βάλαμε κατά μέρος την ανθρωπιστική μας παιδεία και πέσαμε με τα μούτρα στην ωφελιμιστική εκπαίδευση. Τα ανθρωπιστικά μαθήματα συρρικνώνονται συνεχώς, θύματα κι αυτά της χρησιμοθηρικής αντίληψης της εποχής μας. Από την άλλη, υπάρχουν και κάποιοι-ελάχιστοι δυστυχώς- πεισματάρηδες που αγωνίζονται

επίμονα να κρατήσουν την ανθρωπιστική παιδεία στα σχολεία. Τι να πούμε για το Γάλλο καθηγητή Ντ Ιμιέρ που αγωνίζεται με πάθος-και τα καταφέρνει- να πείσει τους δεκαπεντάχρονους Γάλλους μαθητές του σχολείου του σ' ένα υποβαθμισμένο προάστιο των Παρισίων να επιλέξουν το μάθημα των Αρχαίων Ελληνικών; (βλ. Φιλελεύθερος 1ης Μαρτίου 2010, σελ.16). Μπράβο του ανθρώπου! Υποβάλλω εισήγηση στο Σύνδεσμο Ελλήνων Φιλολόγων Κύπρου να ανακηρύξει τον κ. Ντ Ιμιέρ επίτιμο μέλος του, να τον προσκαλέσει στην Κύπρο και να τον τιμήσει για τη συμβολή του στη διάδοση της αρχαίας ελληνικής γλώσσας. Αν θέλουμε πραγματικά να ορθοποδήσει η κοινωνία μας, ας φροντίσουμε να ντύσουμε την Εκπαίδευσή μας με το μανδύα της παιδείας και ας καταλάβουμε, επιτέλους, ότι η παιδεία «ξεμαγκώνει» μυαλά, ανοίγει ορίζοντες και πάνω απ όλα ελευθερώνει τον άνθρωπο από δεσμά κάθε είδους.

Δεν υπάρχει πιο ευτυχισμένη πολιτεία από αυτήν που οι πολίτες της είναι αληθινά ελεύθεροι. Χρειαζόμαστε, λοιπόν, επειγόντως παιδεία! Όλοι μας! Και οι ευρισκόμενοι στα ανώτερα και ανώτατα αξιώματα της κοινωνίας και της Πολιτείας και όσοι επιδιώκουν να ανέλθουν σ' αυτά. Όσοι πρόλαβαν να διδαχθούν λίγα Αρχαία ή λίγη έστω Αρχαιογνωσία ίσως να θυμούνται τι είπε ο δάσκαλος Σωκράτης. «Όταν σας καλούν να αναλάβετε κάποιο αξίωμα, να μη δέχεστε, από φόβο μήπως και δεν ανταποκριθείτε όπως πρέπει στις απαιτήσεις της θέσης. Κι άμα σας πιέζουν για να δεχτείτε, τότε ξανασκεφτείτε το».

(Πηγή: "Εκκλησία της Κύπρου", Παιδεία Πολιτισμός)